

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 14532/13
1.9.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Релића и Павела Јонаша, чланова већа, са вишим судијским сарадником Љубом Ергићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ради поништаја решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 112-01-219/2013-01 од 22.7.2013. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 1.9.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, државног службеника Министарства правде – Управе за извршење кривичних санкција, изјављена на решење Министарства правде – Управе за извршење кривичних санкција, број ... од 10.6.2013. године, којим је тужилац распоређен на радно место заменик управника Казнено – поправног завода у Београду (тачка 1.), са овлашћењем да може депоновати потпис код надлежног органа, како би могао располагати са материјално – финансијским средствима, као и потписивати друга акта из надлежности Казнено – поправног завода у Београду (тачка 2), при чему се наведено решење примењује са даном његове коначности (тачка 3.).

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.9.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. Тужилац истиче да тужени орган приликом доношења оспореног решења није оценио све жалбене наводе и достављене доказе из којих произлази да је распоређивање тужиоца на начин назначен у првостепеном решењу освета за то што је дужност начелника Одељења за надзор вршио сходно члану 23а Закона о државним службеницима и у доброј вери обавестио Више јавно тужилаштво у Пожаревцу да су на платном списку завода Исток супруга координатора надзора Б.Б., затим супруга запосленог у тужичевом одељењу В.В. и друга лица, као и да сви они примају плату без радног ангажовања, на штету буџета Србије. Тужилац указује и на то да је у поступку доношења ожалбеног решења повређено и његово право на безбедност и здравље на раду, о чему није вођено рачуна приликом распоређивања, иако тужилац има озбиљне проблеме са здрављем. Тужилац сматра да тужени орган у оспореном решењу неосновано, неправилно и неразумљиво образлаже трајни премештај тужиоца, наводећи да појам распоређивања управника и заменика није уређен Законом о извршењу кривичних

санкција, већ Законом о државним службеницима, те да је распоређивање тужиоца противно одредбама чл. 133. и 134. Закона о државним службеницима. Тужилац спори правилност ожалбеног решења, наводећи да је диспозитив неразумљив, нејасно одређен и противречан сам себи и образложењу, будући да став 1. диспозитива говори о распоређивању тужиоца, као државног службеника, а у образложењу решења се образлаже трајни премештај на одговарајуће радно место, уз напомену да у образложењу ожалбеног решења нема ни чињеница, нити разлога који су били одлучни да тужилац буде распоређен на неодговарајуће радно место, односно нема образложења зашто је тужилац, као начелник Одељења за надзор у седишту Министарства – Управе, распоређен на место заменика управника, са мањом платом, те да нема образложења о сличности послова. Предложено је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је тужилац, на основу предлога директора Управе за извршење кривичних санкција, број сл. ... од 6.6.2013. године, достављеног министру правде и државне управе, распоређен на радно место заменик управника Казнено – поправног завода у Београду, са образложењем да је реч о државном службенику који испуњава све услове за то радно место и има дугогодишње радно искуство у Управи за извршење кривичних санкција.

Одредбама члана 27. Закона о извршењу кривичних санкција "Службени гласник РС", бр. 85/2005, 72/2009, 31/2011), прописано је да Заводом за извршење кривичних санкција руководи управник завода (став 1.), да управника завода, на образложен предлог директора Управе распоређује министар надлежан за правосуђе (став 2.), као и да управник завода може имати заменика кога, на образложен предлог директора Управе, распоређује министар надлежан за правосуђе (став 4.), с тим да за управника завода и заменика управника може бити распоређено лице које има седам година радног искуства на пословима извршења санкција, у правосуђу, адвокатури, војсци или полицији, после стеченог високог образовања на студијама другог степена (дипломске академске студије - мастер, специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно на основним студијама у трајању од четири године (став 5.).

Одредбом члана 252. наведеног закона прописано је да се на директора Управе и запослена лица у Управи примењују одредбе закона којим се уређују радни односи у државним органима, ако овим законом није drukчије одређено.

Полазећи од наведених законских одредаба, тужени орган је, по оцени Управног суда, правилно закључио да је распоређивање тужиоца извршено у складу са законом, налазећи притом да се наводима жалбе неосновано указује на то да је предметно распоређивање извршено противно одредбама Закона о државним службеницима. Ово стога што је несумњиво утврђено да је тужилац распоређен на радно место на коме се послови обављају у истом звању – "виши саветник", тј. на одговарајуће радно место у погледу мерила за разврставање радних места у звања, односно да је реч о одговарајућим пословима у

области извршења кривичних санкција у оквиру истог органа. Суд приром налази да је предметно распоређивања извршено на законом прописан начин, односно на основу предлога министра, у складу са законом, из разлога који су наведени у оспореном решењу, с тим да је, по оцени Суда, правилан закључак туженог органа да мотиви предметног распоређивања на које је жалбом и тужбом указано, не могу бити предмет испитивања у овој управној ствари, будући да се постојање било ког облика злостављања на раду утврђује у поступку и пред органима који су утврђени Законом о спречавања злостављања на раду. Суд констатује да су у оспореном решењу размотрени и остали наводи жалбе, који су поновљени и у тужби, а који се односе на формалне недостатке првостепеног решења и поступак његовог доношења, те да су исти правилно оцењени као неосновани из разлога које, као правилне и довољне прихвата и овај суд. У погледу навода тужбе који се односе на то да је предметним распоређивањем уторжено право тужиоца на безбедност и здравље на раду, Суд је оценио да је наведено питање правилно размотрено у оспореном решењу, тако што је констатовано да је распоређивање извршено у складу са Законом о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...54/09), и то одредебом члана 4. став 3. тог закона којом је уређено питање удаљености до које запослени може бити премештен, будући да наведено питање није уређено Законом о државним службеницима, те се стога законитост таквог распоређивања не може довести у питање наводима који се односе на здравље и безбедност запосленог. Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да исти не могу довести до другачијег одлучивања у овој ствари.

Управни суд је оценио да су, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, испуњени услови за одлучивање у овој ствари без одржавања усмене расправе, с обзиром на то да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 1.9.2015. године, 12 У 14532/13

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/ЈЗ